

ПОЧИН ВІННИЧАН — ПІДТРИМАНО!

У минулому номері газети «Наше життя» був надрукований матеріал «Ініціатива вінницьких трикотажників». Ознайомившись із ним, колектив робітників, інженерно-технічних працівників та службовців Львівського УВП-2 на загальних зборах текстильно-галантерейного і швейно-в'язальних дільниць схвалили і підтри-

мали патріотичний почин вінничан.

На зборах виступила робітниця, оверлочниця текстильно-галантерейної дільниці Соломея Григорівна Алазі, трафаретниця цієї ж дільниці Ольга Андріївна Стецюра, основов'язальниця швейно-в'язальної дільниці Жанна Степанівна Ясени-

цька, робітник, трафаретник Мирон Ярославович Луцик.

Всі вони гаряче схвалили патріотичний почин вінницьких трикотажників і виступили із заявою про те, щоб адміністрація і місцевий комітет переглянули їхні змінні норми виробітку в сторону збільшення на 10 процентів.

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

НАШЕ

ЖИТТЯ

РІК ВИДАННЯ 7-й

Газета виходить щотижня

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 30 (316)

Субота, 28 липня 1973 р.

Ціна 2 коп.

БІЛЬШЕ УВАГИ ОРГАНІЗАЦІЇ ДОЗВІЛЯ

112 вихідних днів плюс чергова профспілкова відпустка — стільки вільного часу має щорічно кожен радянський трудівник, у якого п'ятиденний робочий тиждень. Тому й не дивно, що з кожним днем все більшого значення набирає організація дозвілля трудящих, внаслідок чого на культосвітні заклади УТОГ покладається велике завдання — допомогти людям використати їх вільний час не тільки цікаво, захоплююче, а й змістовно, з користю і для них, і для держави.

Безперечно, що в останні роки незрівнянно зріс культурний рівень трудящих міста і села. А тому працівникам культзакладів не можна уже задовольнятися старими формами клубної роботи, обмежуватися демонстрацією кінофільмів, масовим переглядом телепередач і організацією вечорів танцю.

Щоправда, ми не можемо говорити, що цими формами вичерпується наш культурний відпочинок. З кожним роком значно поліпшується зв'язок культосвітніх закладів з підприємствами, на яких працюють члени нашого Товариства. У Будинку культури глухих уже стало традицією проводити спільні вечори трудової слави, нагороджувати переможців соціалістичного змагання перехідними вимпелами. Багато робітників відвідують клуби «Кругозір», «Орбіта», «За Вітчизну», «Ми любимо поезію» та немало інших. Охоче вирушають трудячі наших підприємств у походи по історичних місцях, масово відвідують театри, музеї, виїждять за місто, на екскурсії по місцях бойової і трудової слави попередніх поколінь тощо.

Аналізуючи роботу культзакладів Сумщини, хочеться відзначити, що особливо цікаво і змістовно організовують відпочинок глухих трудящих у Кролевецькому і Глухівському клубах. Відрадно, що тут для тих, хто в суботу і неділю залишаються в місті, працюють клуби відкритих дверей і відвідувачі почувають у них себе господарями. Для них вони відкриваються зранку. Тут часто виступають новатори виробництва, які діляться своїм досвідом у роботі. Організуються і зустрічі з ветеранами партії, Героями Соціалістичної Праці, письменниками, ак-

торами... До послуг відвідувачів клубів — настільні ігри, газети, журнали, телевізор.

При всіх культосвітніх закладах області організовані й систематично діють різноманітні гуртки і спортивні секції. Учасники художньої самодіяльності часто влаштовують концерти.

Отже, багато робиться у наших Будинках культури і клубах для духовного збагачення робітника. Але, на жаль, не кожний вміє, а окремі, особливо ті, що схильні до чарки, не хочуть чомусь використувати ці можливості для себе. Особливо це відчувається у Конотопі і в Сумах, де в Будинки культури приходять іноді й п'янички напідпитку, які заважають повноцінно відпочивати решті робітників, що приходять до Будинку культури з метою розумно відпочити. Та й самі працівники цих клубів часто порушують розпорядок роботи культзакладів. Приходить людина до Будинку культури, а він на замку. Це вже аж ніяк не до лиця працівникам культзакладу.

Прикро згадувати, але клубні заклади ще не охоплюють своїм впливом всіх робітників середнього та старшого віку. Як правило, в окремих клубах вони бувають рідко.

Так, порожньо буває по суботах і неділях у Роменському і Білопільському клубах. Вони ще не стали по-справжньому центрами масово-політичної і культурно-освітньої роботи. Недостатньо турбуються про відпочинок робітників своїх підприємств і керівники Лебединського та Сумського УВП, а вони ж мають свій автотранспорт і могли б надати Будинкам культури цих міст відчутну допомогу в організації літнього відпочинку трудящих на лоні природи.

Зараз, як ніколи раніше, треба енергійніше шукати шляхи виховання в людях розумних духовних потреб. І тоді трудівникові не доведеться нудьгувати у вільний від роботи час. Ми ні в якому разі і на мить не можемо забувати про відпочинок тих, хто ще лишається поза сферою впливу Будинків культури. І це не чиясь примха. Організація дозвілля — справа дуже важлива. Це наша повсякденна турбота не тільки про культурне життя людини. Від того, як лю-

дина проводить свій вільний час великою мірою залежить її настрій, здоров'я, світогляд, її успіхи у суспільно-корисній праці. Саме з такою міркою слід підходити до оцінки діяльності кожного Будинку культури, клубу, бібліотеки.

На наших УВП є багато чудових людей. Про себе вони, звичайно, мовчать. Часто й ми, працівники ідеологічного фронту, забуваємо показати їх повну велич перед нашими виробничими колективами. Так, наприклад, не часто згадуємо ми ім'я майстра Лебединського УВП А. Н. Ковальова. А він же — ударник комуністичної праці, активний учасник художньої самодіяльності, чудовий спортсмен, користується заслуженим авторитетом серед товаришів. І є чому почитатися у нього іншим робітникам, особливо молодим.

Окремої відзнаки за працю заслуговує і робітниця закрийного цеху Сумського УВП, учасниця республіканського фестивалю художньої самодіяльності, ударниця комуністичної праці, чудова виробництвиця Н. Сірик, яка користується великим авторитетом серед членів Товариства...

І таких трудівників є багато. На багато більше, ніж ми собі уявляємо. Чому б не вшанувати їх працю й не показати колективам їх уміння розумно проводити дозвілля?

Наші клубні працівники все ще у цьому питанні не дуже активні. Жаль, що на семінарах і тривалих курсах по підвищенню ділової кваліфікації про форми зв'язків культзакладів з виробництвом мало говориться.

Окрім того, багаторічна практика показує, що заходи морального стимулювання праці працівників культзакладів не менш важливі й необхідні, ніж для трудівників підприємств.

Я певен, що розумне застосування їх відчутно позначилось би на роботі, настрої культпрацівників, на активізації їх діяльності. Треба зробити так, щоб кожен культпрацівник відчував, що в успіхах УВП, яких вони досягають у третьому, вирішальному році дев'ятої п'ятирічки, є і його немала частка.

А. МИШИНЦЕВ,
голова Сумського облвідділу УТОГ.

Ще недавно в ливарному цеху Одеського УВП-3 працювало 19 чоловік, на озброєнні яких були лише піщано-глинисті форми. Нині ливарний цех реконструйовано, встановлено три ливарні машини (встановлюються ще дві), які працюють під тиском. В результаті реконструкції в цеху вивільнилось 12 чоловік.

Леонід Антонович Ковальський на це підприємство прийшов тринадцять років тому. Прийняв його робота ливарника і він опанував цією професією. Ударник комуністичної праці щоденні виробничі завдання виконує на 170—200 процентів і працює вже в рахунок вересня 1973 року.

З ливарного цеху надходять вироби в порядку кооперативних поставок Ждановському, Київському дослідному та Запорізькому учбово-виробничим підприємствам.

На фото: Л. А. Ковальський.

НАШІ ІНТЕРВ'Ю

ВІДРАДНІ ЗМІНИ

В КІНЦІ минулого року працівники редакції побували на Житомирському УВП і бачили, що умови робітників були далеко не з кращих. І це було пов'язано в основному з тісністю у виробничих приміщеннях.

Цими днями наш працівник звернувся до директора підприємства з запитанням:

— Які зміни в житті колективу УВП сталися за час, що минув після тієї зустрічі?

Іван Петрович Медін на це запитання сказав:

— Перше півріччя третього, вирішального року п'ятирічки принесло нам немало радощів. Перш за все, ще в переддвер'я дні колектив УВП одержав сорок упорядкованих квартир з усіма комунальними вигодами, що дало змогу відчутно поліпшити житлові умови 45 сім'ям, переважна більшість яких жила в сімейному гуртожитку, на кутках.

— По-друге, — сказав він, — ми збудували вже і ввели в експлуатацію складське приміщення площею 250 квадратних метрів, цим вирішено питання про нормальне збереження тканин та інших матеріальних цінностей.

— По-третє, — це підкреслив, — сьогодні швейники УВП радіють з того, що відчувають наближення кінця будівельно-монтажних і оздоблювальних робіт по спорудженню нового чотириповерхового виробничого корпусу. Скоро, зовсім скоро, прийматимі, твердо скажу: цього року ми почнемо монтаж нових, сучасних високопродуктивних швейних машин, серед яких будуть і вітчизняні та імпортовані напівавтомати. Що це нам дасть? При збільшенні виробничих площ у півтора рази після будови нового корпусу можна передбачити, що продуктивність праці робітників зросте щонайменше на 15—20 процентів. І цьому сприятиме не тільки введення в експлуатацію сучасної техніки, механізації важких ручних робіт, але й значне поліпшення умов праці, загальне підвищення культури виробництва. З будовою нового корпусу на УВП ми матимемо і буфет із залом на 40 місць для приймання їжі, і гарні побутові кімнати, і ленінський куток, і просторні дільниці, словом всі умови для хорошого робочого настрою і культурного відпочинку робітника. І це головне — у нас буде де розвернутися, ми вийдемо з тісноти на привілля.

Іван Петрович Медін розповів також, що вже сьогодні колектив УВП розпочав діяльну підготовку до роботи в осінньо-зимовий період.

— Хороший настрій робітника, висока продуктивність праці його безперечно залежить і від цього. І ми вже чимало зробили, щоб воєнні та взимку робітникові було приємно і працювати і відпочивати: уже проведено планово-попереджувальний ремонт швейного устаткування на виробничій дільниці по пошиттю курток, штанів, у заготовчій секції, ведуться роботи по ремонту котельні, яка забезпечує теплом і гарячою водою гуртожиток, Будинок культури, спортивний зал, обласний відділ УТОГ і цілий ряд житлових будинків по вулиці Шелушкова. Повністю відремонтовано гуртожиток, в якому зроблено все: від ремонту каналізаційної і водогінної систем до побілки стін, фарбування підлоги і панелей, підгонки рам і дверей та скління вікон.

Ремонтуються і старі складські приміщення, а також водогінна та каналізаційна системи у діючому виробничому корпусі. Багато робіт заплановано виконати найближчим часом. На закінчення бесіди І. П. Медін сказав:

— Ми докладно максимум зусиль для того, щоб не тільки достроково виконати завдання третього, вирішального року п'ятирічки, але й створити всі умови для того, щоб четвертий рік її був ще більш плідний.

Черговий том творів В. І. Леніна

Політвидав України випустив у світ масовим тиражем черговий, 36 том Повного зібрання творів В. І. Леніна українською мовою (переклад з 5-го російського видання).

(РАТАУ).

3 думою про Леніна

Ще в 1938 році, навчаючись у Запорізькій школі-інтернаті, Євдокія Слизька багато читала про В. І. Леніна — друга і вчителя всіх трудящих, творця першої у світі соціалістичної держави.

Але того ж року вона змушена була залишити навчання у школі, щоб доглядати тяжко хвору матір.

На свій перший заробіток Євдокія купила невеличкий бюст В. І. Леніна. Він завжди був у неї на видному місці, а поруч з ним завжди стояли квіти.

Коли почалася Велика Вітчизняна війна, Євдокія впала у відчай — мати була зовсім прикутою до ліжка, і вони не могли евакуюватися, а ворог був зовсім близько. Гармати гриміли уже десь під самим селом. Євдокія сиділа поруч зі своєю матір'ю і плакала.

— Ой! А що ж буде з нами, коли ці виродки увірвуться у нашу хату? — Євдокія миттю кинулась до бюста Леніна. Довго не роздумуючи, любовно загорнула його в скатертину, принесла свою скриньку, в якій зберігала дорогі дівочому серцю листи й фотографії, і поклала туди бюст... Закопала його під кущем бузку.

Вона часто відвідувала те місце. Це придавало їй віру у свої сили, у неминучу перемогу над ворогом.

І час цей прийшов. Під ударами Радянської Армії окупанти поспішно залишали Петропавлівку. З радістю зустрічали селяни своїх визволителів. Попереду з бюстом на піднятих руках вітала воїнів-визволителів Євдокія Слизька.

Нині цей бюст зберігається в Петропавлівському районному історичному музеї. І, коли Євдокія Іванівна, вже літня, посвіла жінка, що пішла на заслужений відпочинок, заходить до музею, вона подовгу простояє біля бюста, згадуючи про минуле.

І. ЗІНЧЕНКО.

Слово

...Разком дрібненького намиста
Лягло на паперове тло...
Ласкаве, щире, світле, чисте —
Ти випромінюєш тепло.

Даруєш радість і натхнення,
З душі знімаєш втому й муть,
Стаєш для нас благословенням
У першу й в останню путь.

Ти можеш ранили, убити,
Й підвести з смертного одра,
І ненавидіти й любити,
Служити силам зла й добра.

Тим, хто зачепить твої струни,
Відчує пульс твого буття...
Ти вічно нове, вічно юне,
І неповторне, як життя.

Г. ШВЕЦЬ.

Фотоетюд: 3 думою про Леніна.

ПАРТІЇ ПРИСВЯЧЕНО

70-річчя з дня відкриття II з'їзду РСДРП, який поклав початок створенню революційної марксистської партії — партії нового типу, урочисто відзначили у м. Ровно. В обласному Будинку культури та бібліотеці проведено велику роботу по пропаганді літератури, яка розповідає про славний шлях КПРС, пройдений з часу II з'їзду РСДРП.

До цієї знаменної дати в бібліотеці було оформлено книжково-ілюстраційну виставку на тему: «КПРС — розум, честь і совість нашої епохи». Один з розділів цієї виставки розповідає про велику заслугу В. І. Леніна в створенні партії нового типу.

На виставці широко представлені документи і матеріали з історії обласної партійної організації, література про досягнення трудящих Ровенщини в усіх галузях на-

родного господарства, що вони здобули під керівництвом партії.

На честь ювілею відбулася зустріч із старим комуністом-більшовиком — Василем Львовичем Мельгуновим — пенсіонером, членом УТОГ. Він розповів про життя і діяльність В. І. Леніна, про сім'ю Ульянових. В. Л. Мельгунов розповів також про своє життя.

Наприкінці свого виступу Василь Львович побажав присутнім доброго здоров'я, чудового настрою і нових трудових успіхів на благо рідної Батьківщини, а потім подарував книгу «Есть такая партия».

На честь ювілею в обласному Будинку культури проведено цикл читань «КПРС — партія інтернаціоналістів», а також тематичний вечір «Народ і партія — єдині».

Б. ДЕМКО,
зав. бібліотекою Ровенського обласного будинку культури.

За столиками, накритими вишнє-жовтими скатертками у Бродівському будинку культури зібралися шановні гості — передовики виробництва УВП. Дівчата в українських національних костюмах прикляють усім учасникам вечора червону гвоздику — символ дружби.

Багато турбот сьогодні і в організаторів вечора Алли Василівни Кокотіної та Григорія Семеновича Богачика, які під звуки маршу на вишитих українських рушниках вносять розкішний запашний коровай і вручають його передовикам підприємства.

— Ми свідки того, — говорить директор УВП І. П. Ральник, — як у праці людина знаходить щастя. З давніх давен заведено вшановувати людину праці. А на нашому

Сонячний Крим. Сюди, у всеосяжну здравницю, приїжджають тисячі радянських людей на відпочинок. Любимим місцем, куди приходять поділитися новинами глухі трудівники з Москви, Ленінграда, Києва, Харкова та багатьох міст нашої країни — являється Набережна Ялти.

Автор цього фото Н. Болдирев так і назвав його «Новини». На фото: (зліва направо) Н. В. Козін з м. Івано-Франківська, С. Н. Ісаєва з Сімферополя, Р. Н. Кучемярова із Свердловська Р. С. Костюшкіна з Донецька і В. А. Частий з Харкова.

ЕКСКУРСІЯ ДО БРЕСТА

Субота. У центрі Луцька вже зібралися всі наші екскурсанти. Під'їхав великий автобус і ми вирушили в напрямку до Бреста.

Перший привал зробили у мальовничому куточку Волинського Полісся, біля села Пісочне. Трохи перепочили і знову в дорогу.

...А ось і Брест. Оглянули музей оборони, фортецю, місця найбільш запеклих боїв, величні пам'ятники над могилами полеглих героїв і вшанували їх хвилиною мовчання біля священного вогню. А потім подивилися документальний кінофільм про Брестську фортецю.

Наступного дня побували в місті Кобрині, в музеї О. В. Суворова та у військово-історичному музеї. Тут у невеликому дерев'яному будинку в 1797—1800 роках проживав у опалі великий російський полководець Олександр Васильович Суворов.

З великим інтересом оглянули численні експонати та військові трофеї, відбиті у численних ворогів від часів Льодового побоїща і до завершення Великої Вітчизняної війни.

До Луцька повернулися пізно увечері, притомлені далекою подорожжю, але всі задоволені побаченням.

М. ГЛОДІН.

ЦІКАВА ВИСТАВКА

«Рідний край». На цю тему було організовано виставку в Запорізькому будинку культури. На виставці було показано понад 50 творів — малюнків, офортів і фотознімків членів УТОГ. Основною темою виставлених творів були пейзажі рідного краю, ті величезні зміни, що відбулися за роки радянської влади, портрети трудівників підприємств.

Велике враження справили фотознімки І. Горенка «Дніпрогес», кольорові малюнки «Птахівниця»

Г. Вельчева, «Новобудови» М. Стемашко та інші роботи.

Спеціальне журі з працівників Будинку культури і облвідділу УТОГ відзначило кращі роботи і нагородило групу самодіяльних художників і фотолюбителів пам'ятними подарунками. Слід відзначити, що більшість малюнків було зроблено з натури, а це дало можливість показати бурхливий розвиток радянської економіки, культури і сільського господарства.

С. МОРДУШЕНКО.

УКРАЇНСЬКІ ВЕЧОРНИЦІ

підприємстві їх багато, чесних та хороших трударів, таких, як І. Жолонович, Е. Зелінська, Л. Звір, П. Шевчук, В. Гошко та інші.

Линуть мелодії пісень про Україну, про рідну землю, та робочі руки. І ось закружляли у веселому гопаку учасники танцювального гуртка, переходячи від гопака до веселих коломийок. А скільки сміху подарували присутнім вогонь-молодниця Солоха та невдаха-залицяльник дядько хореографічної картинці з гоголівської «Ночі перед різдвом».

Гурт хлопців і дівчат розпочинає хоровод під мелодію пісні, яку ви-

конує Л. Сімакович.

В щасливу пору, в ясну годину, Весела наша зійшла родина. Хай гнуться столи від меду — пива,

Всього, що дала нам щедра нива.

До пізньої ночі не стихав гомін, але час прощання наступив. Гості вечорниць палко дякували організаторам вечора за подаровані чудесні хвилини, за незабутній вечір.

В. КОМЛИС,
головний бухгалтер Бродівського УВП.

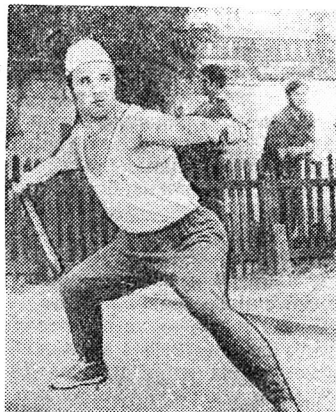
ПЕРШІСТЬ З ГОРОДКІВ

В місті Кіровограді на стадіоні «Зірка» відбулась третя республіканська першість Української спортивної федерації глухих з городків. В змаганнях виступило шість команд-учасниць: Вінницької, Запорізької, Київської, Кіровоградської, Львівської і Хмельницької обласних спортивних федерацій.

Змагання пройшли організовано і показали високу спортивну підготовку спортсменів. Місця розподілилися з такою послідовністю: I місце зайняла Київська обласна спортивна федерація 10 очок, II місце — Хмельницька — 8 очок, III — Вінницька, IV — Львівська і V Запорізька обласна спортивна федерація.

У порівнянні з минулими роками значно підвищилася майстерність спортсменів. Настав час внести зміни в положення республіканських змагань з городків.

На думку спеціалістів, необхідно в майбутньому проводити особисто-командні змагання, що дасть змогу підвищити спортивну майстерність і виконати розрядні нормативи.

Команду необхідно збільшити до шести чоловік, а першість проводити не з 10, а з 15 фігур. Пропозиції суддівської колегії будуть розглянуті на президії Української спортивної федерації глухих і враховані в наступних змаганнях.

В. РЯБЧУК,
відповідальний секретар Української спортивної федерації глухих.

ОТАКЕ БУВАЄ, КОЛИ ДІРКИ НЕМАЄ

РОЗКАЗУЮТЬ: один чоловік купив на ярмарку оцинковане відро. По дорозі додому заглянув у майстерню, в якій лагодять домашнє начиння.

— Чи не змогли б ви запаляти дірку у відрі?

Майстер покрутив відром, глянув на світло, та й каже:

— Новісіньке відро, а вже з діркою. — Навіщо ж ви його купили?

— Дірку я сам пробив, — відповів чоловік.

— Та й навіщо?!

— Бачте, в нас у селі нема майстра, не ходити ж мені вдруге за сорок верст до міста...

Згадалася ця усмішка ось з якого приводу.

Зібрали у Миколаєві засідання президії обласного відділу УТОГ. Головував на ньому Георгій Маркович Ронталь.

Все йшло своїм порядком: слухали і постановляли. Слухали і постановляли. Прийняли, уже й до відома доповіді про соціально-по-

бутове обслуговування членів УТОГ у Новобузькому та Першотравневому мікрорайонах.

Одним духом десять разів слухали, а дев'ять разів постановили: «показати» і «утвердити». А от десяте «постановили» сформулювали так: заяви громадян м. Миколаєва Кириченко А., Задорожної Є., Кожуховської Л., Іванова Я., Калініченко Я. і Пастернак М. — про надання грошової допомоги громадянці Тутовій Євдокії Андріївні — «оставити без задоволення, так як т. Тутова Е. А. не може по своєму умственному развитию быть членом УТОГ. Поручить переводчику Первомайского клуба глухих т. Визиян З. Ф. передать дело о выдаче т. Тутовой Е. А. ежемессного пособия в горсобес».

Правда, оригінально? Хай державою, а ми — остеронь.

Та мирна обстановка на президії була порушена, коли справа дійшла до розгляду питання: підведення підсумків обласного огляду стінних газет і робіт фотолюбителів. По цьому питанню доповідав Георгій Маркович.

— Згідно протокола журі, закінчуючи виступ говорив він, — перше місце зайняли стінні газети

Миколаївського будинку культури, друге — Вознесенського клубу, а третє — Новоодеського клубу УТОГ.

Присутніх наче хто вжалив. Першим слова попросив завідувач Вознесенським клубом Микола Іванович Степанов.

ФЕЙЛЕТОН

— Пробачте, Георгію Марковичу, — тоном, що не допускав заперечень, — почав Степанов. — Я вважаю, що журі не об'єктивно підійшло до вирішення цього питання. Наш клуб на огляд виставив номера газет, які фактично, підкреслюю фактично, були випущені в клубі, а Миколаївський будинок культури і Нова Одеса готували спеціальні номера газет на виставку. Цих газет читачі й не бачили.

Наступила неловка пауза. Члени президії переглянулися, а Георгій Маркович, щоб якось розрядити цю паузу кинув:

— Навіщо кивати на Будинку культури і Новоодеський клуб. Жаль, що нема сьогодні нашого голови. — Микола Іванович Черно-

сказав нам, що і у Вознесенському клубі газети спеціально готувалися на огляд. — Так що, Микола Івановичу, у вас однакове положення з іншими.

— Це неправда! — скочила з місця Лариса Павлівна Толкаченко. — Коли т. Черно приїжджав до нас у Вознесенськ, то сам бачив, як ми складали газети для відправки на огляд. — Ми їх не підроблювали, от!

— Це вже міняє справу, — старався ввести в спокійне русло гарячкову розмову Георгій Маркович. — Докорінно міняє, — постукував олівцем по столу. — Тепер ми знаємо, хто на огляд підсунув нам заздалегідь підготовлені стіннівки.

Директор Миколаївського будинку культури Всеволод Юхимович Яценко вловив ледь помітний погляд і усмішку товариша Ронтала.

— Це неправда! — У нас всі номери висіли, їх люди читали! Так, так читали, — скипів Всеволод Юхимович.

— Е, це вже, товаришу Яценко, занадто, — з гіркотою докору відрубав Георгій Маркович. — Ваші газети були настільки новісінькі, що навіть не були проколоті кан-

целярськими кнопками. — Дірок в них не було, Всеволоде Юхимовичу! — Сам бачив: у Будинку культури, правда, висіли три стіннівки, а решту, пробачте, ваш художник поспішно оформляв на огляд. — Що було йому заодно і діри побити на них.

Знову залягла тиша. Питання явно переросло в конфуз, і щоб розконфузити його, Георгій Маркович владно начальника запропонував переглянути рішення журі в ім'я справедливості. За цю думку вхопилися всі і за якихось дві-три хвилини у протоколі було записано:

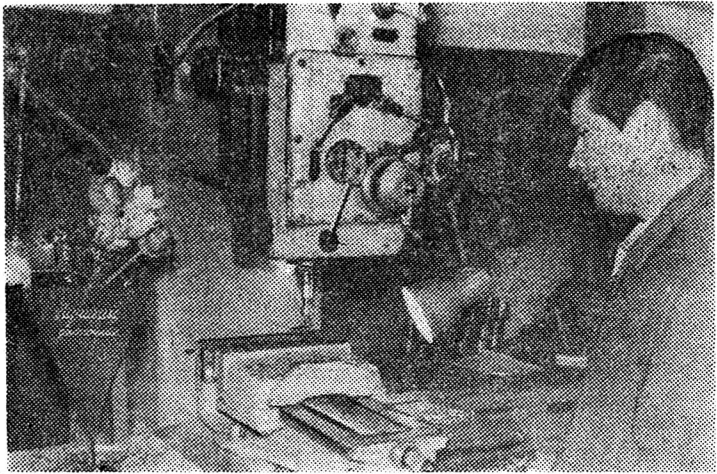
«Вопрос о награждении призеров областного смотря стеной печати и работ фотолюбителей из-за отсутствия председателя областного и старшего бухгалтера рассмотреть на заседании президиума 12 июля 1973 года».

— Ніколи б не подумав, що дірка має таку силу, — шептав про себе Яценко, виходячи з облвідділу. — От уже недотепа, на голову не здатні дірки пробити, тьху! Ну й підвели...

От і все, читачу! Що було то було. Не вірите? Прочитайте протокол № 13 від 28 червня 1973 року засідання президії Миколаївського облвідділу УТОГ, там усе написано чорним по білому.

Б. КАРАСЕВИЧ.

Кращий за професією

Періодично партійна, профспілкова і первинна організація УТОГ разом з адміністрацією УВП підводять підсумки соціалістичного змагання робітників колективу, які виборюють звання ударників комуністичної праці, «Кращий за професією», «Майстер-золоті руки».

Недавно на загальних зборах колективу, звання «Кращий за професією» було присвоєно розточнику інструментального цеху Івану Костянтиновичу Яковенку. Йому вручили вимпел: «Кращий розточник».

Фото В. ЯКУБЕНКА.

В урочистій обстановці

В перші роки радянської влади червоні косинки, які пов'язували жінки, красномовно свідчили про те, що вони солідарні з новим, соціалістичним ладом, захищають і підтримують його. Давно відшуміли ті роки. Виросло, зміцніло, наповнилось новим змістом змагання за комуністичну працю. І, як відзнака, підтвердження високих моральних якостей будівника комуністичного суспільства, тепер вручається червона книжечка — посвідчення ударника комуністичної праці.

В механоскладальному цеху Одеського УВП-3 відбулось урочисте вручення цих посвідчень. Після короткого виступу контрольного майстра Ю. Гера на тему «Нове в соціалістичному змаганні», програворги Хамистос і Ковальова вручили посвідчення робітникам своїх дільниць. Їх одержали ті, хто самовідданою працею і зразковою поведінкою в пошути довів, що гідний носити це високе робітниче звання.

До столу підходить А. Є. Чечера. Її палко вітають. Вона не тільки ветеран підприємства, а й одна з найактивніших, найкращих артисток Народного самодіяльного театру. Потім одержує посвідчення В. А. Глушкова.

Викликаються до столу В. А. Бєлик, В. І. Козловська, І. Г. Вовк,

В. П. Жоган, та інші, яких зустрічають бурхливими оплесками.

Той день для всіх був хвилюючим. І для тих, хто поповнив загін ударників комуністичної праці, і для тих, хто це звання виборює. Всі горять прагненням працювати ще краще, щоб, хто заслужив уже почесне звання, довести, що носить його заслужено, а хто виборює, щоб самовідданою працею його заслужити.

О. СУХАНОВ.

В КІНЦІ зміни в кабінеті начальника пластмасового цеху М. П. Рибальченка на оперативну нараду збираються керівники, змішні майстри. Доповідає начальник відділення пластмасового лиття О. Д. Вайншток.

— За добовим графіком колективу відділення, — говорить він, — необхідно здати на склад 4,5 тисячі деталей до РПУ-2, фактично здано 5 тисяч. Місячну програму по випуску кожуха для реле завершено достроково. По задчі комплектуючих деталей відділення йде з випередженням графіка на два дні...

З такими показниками відділення пластмасового лиття завершує майже кожен трудовий день. Високої продуктивності праці ливарники, звичайно, домоглися завдяки добре налагодженій організації соціалістичного змагання.

На початку нинішнього року, коли колектив Київського дослідного підприємства виступив ініціатором соціалістичного змагання за дострокове виконання завдань третього, вирішального року дев'ятої п'ятирічки, у відділенні для лиття пластмас відбулися збори. Трудівники говорили про невикористані резерви, про необхідність пошукати змагання з тим, щоб воно стало справжнім трудовим суперництвом.

Тоді ж, на зборах, ливарниця пластмас Дарія Прокопівна Білик дала слово замість одного термoplastавтомата обслуговувати два. Почин Д. Білик підтримала її учениця — ливарниця Галина Терещенко. Тепер між наставницею і вихованкою йде гаряче змагання за збільшення випуску продукції.

При нормі виробітку 320 штук за зміну Дарія Павлівна випускає 400. Її будь-що прагне наздогнати Галина Терещенко. Якщо, скажімо, на початку липня вона випускала

У ІНІЦІАТОРІВ ЗМАГАННЯ

за зміну по 370 кришок, то тепер свій виробіток уже довела до 390 штук.

І це не поодинокий факт трудового успіху тих, що змагаються між собою. У відділенні лиття пластмас робітники змагаються не за цифру — настільки-то процентів виконувати норму виробітку, а між собою, тобто хто випустить більше готових виробів та комплектуючих деталей, до того ж кращої якості. І це дає добрі результати.

На початку нинішнього року кадровий робітник, ливарник І. А. Рубштейн при нормі 425 штук комплектуючих деталей до РПУ-2 — так званих траверс — випускав по 435—440. Розгорнувши змагання за дострокове виконання завдань третього, вирішального року дев'ятої п'ятирічки, ливарник Рубштейн довів свою норму виробітку до 500 штук деталей за зміну. Не сиділа, як кажуть, склавши руки, і його суперниця по змаганню ливарниця Ганна Коваль. Дев'ятого липня вона наздогнала по випуску продукції І. А. Рубштейна. Тепер вони щодня випускають обоє на 150 траверс більше, ніж передбачено завданням.

У відділенні пластмасового лиття, як і в цілому на Київському дослідному підприємстві, в нинішньому році інакше підійшли до організації соціалістичного змагання. Якщо, скажімо, раніше робітники брали індивідуальні зобов'язання на рік, то тепер лише на півроку. А виробничі колективи та відділення пластмасового лиття в цілому беруть зобов'язання лише на місяць.

— Яка в цьому перевага? — питаю у змішного майстра Ю. Ю. Брегмана.

— По-перше, передбачити всі наявні резерви на початку року дуже важко. Їх треба постійно шукати і використовувати. По-друге, протягом року попит на готову продукцію підприємства може спадати або зростати. Це треба негайно враховувати. Тому планово-економічний відділ підприємства на кожен місяць окремо доводить нам план випуску готових виробів і комплектуючих деталей. Виходячи з цього, колектив ливарників бере зобов'язання з таким розрахунком, щоб на день раніше виконати його — тобто випускає свій зустрічний план.

З початку третього, вирішального року дев'ятої п'ятирічки колектив відділення пластмасового лиття вже тричі виходив переможцем соціалістичного змагання серед виробничих колективів підприємства.

Успіхи ливарників не прийшли самі по собі. Цьому передувала велика організаторська робота партійної та первинної організації УТОГ. Завітайте до приміщення відділення пластмасового лиття. На видному місці — стенд з соціалістичними зобов'язаннями робітників, змін і відділення в цілому. Дошка пошани трудівників. Зі стенду видно, як попрацювали робітники за минулий місяць, за вчорашню зміну. В цеху часто з'являються випуски «Бліскавок», присвячені високим виробничим показникам того чи іншого трудівника.

У колективі ливарників уже стало правилом: у кінці місяця відбуваються збори робітників, на яких адміністрація відділення підбиває підсумки роботи, відзначає кращих, критикує тих, що не на повну силу працювали, а також знайомить з виробничим завданням на наступний місяць.

Велику увагу приділяють організації соціалістичного змагання і в інших цехах Київського дослідного підприємства. Про це переконливо свідчать техніко-економічні показники роботи колективу за перше півріччя третього, вирішального року дев'ятої п'ятирічки. Так, готової продукції реалізовано на 75 тисяч карбованців понад завдання, або в порівнянні з відповідним періодом минулого року на 24,8 процента більше. Продуктивність праці з початку року зросла на 17,8 процента вище, ніж передбачалося планом. За рахунок заощаджених матеріалів і сировини випущено готової продукції на одну тисячу двісті карбованців.

Змагання за дострокове виконання завдань третього, вирішального року п'ятирічки у розпалі.

П. БУЛАТОВ.

ДОБРИЙ ПОЧИН

Щоп'ятниці трудівники Одеського УВП-3 прибирають і причеплюють своє підприємство. В соціалістичному зобов'язанні колектив підприємства зобов'язався тримати територію і виробничі приміщення підприємства в зразковому стані. І цього разу, коли наблизила п'ятниця, робітники заготівельного цеху приступили до впорядкування території, збирання металевих брухтів, складування тари, відходів виробництва. Робота кипіла.

Всіма роботами по наведенню належного порядку керували жінки, хто, як не вони, мають чудовий досвід у наведенні і підтриманні порядку. І треба віддати їм належне: з обов'язками відповідальних жінок справилися відмінно.

Зробити своє підприємство чистим, самим охайним — мета трудівників, якій вони віддають багато сил і енергії. Вирішено цій справі і надалі приділяти належну увагу.

НАШЕ ЖИТТЯ 3

Субота, 28 липня 1973 р.

ЦІНА ОДНІЄЇ ХВИЛИНИ

Максимальне використання кожної робочої хвилини — це важливий резерв підвищення ефективності виробництва, прискорення економічного розвитку країни, успішне розв'язання завдань третього, вирішального року дев'ятої п'ятирічки.

Цінувати і заощаджувати кожну робочу хвилину — першорядне завдання кожного трудівника, кожного колективу, підприємства і організації.

Ось якими показниками і цифрами оцінюється кожна робоча хвилина у дев'ятій п'ятирічці, що означає її втрата, або заощадження.

Нині за хвилину промисловість нашої країни виробляє промислової продукції на 900 тисяч карбованців.

Радянські люди в середньому за хвилину одержують від будівельників 200 квадратних метрів корисної житлової площі.

У сталеварів хвилина 1973 року — це 250 тонн металу.

У видобувачів газу — більш як 450 тисяч кубічних метрів «блакитного палива».

На будівництві об'єктів виробничого і невиробничого призначення за хвилину освоюється 200 тисяч карбованців капіталовкладень, або у 50 разів більше, ніж у першій п'ятирічці.

Робоча хвилина шахтарів — 6200 тонн вугілля.

Робоча хвилина енергетиків — дає країні стільки електроенергії, що нею можна виплавити 40 тисяч тонн сталі.

До кінця дев'ятої п'ятирічки за хвилину промисловість РСР випустить різноманітних товарів і продуктів народного споживання в 1,5 рази більше, ніж у 1970 році.

Г. ЧЕРКАСЬКИЙ.

УРОКИ ПРАЦІ

Закінчивши 11 класів у школі слабобачущих міста Бобруйська, Галія Гаврон повернулася до Ялти, тут у неї живе хвора мати, і поступила в об'єднання «Таврія» в сувенірний цех, ученицею різчика плакетів.

Спочатку Галина тільки придивлялася, а далі і сама спробувала свої сили. Минуло небагато часу і вона виготовила свої перші плакети «Крокодил Гена», «Зустріч» та інші. Перші успіхи не прийшли самі по собі, поруч був досвідчений майстер.

— Костя Алексеев, — говорить вона, — уміло передає мені свої знання і досвід. Всі операції він показав з найбільшою повнотою. Довелося починати з найпростішого: копіювання трафаретом, потім інкрустування кольоровою соломкою, а далі вже помалу приходять вміння і впевненість.

Галія знайшла своє місце в тру-

довому колективі, обрала цікаву професію і тепер прагне її опанувати повністю, виробити свій почерк. Разом з тим, думає підвищувати свою освіту.

Жаль тільки, що в цьому колективі не створено первинної організації УТОГ, немає перекладача. Облвідділу слід звернути на це увагу і вжити заходів. Тільки тоді колектив буде більш згуртованим і його робота буде більш продуктивною.

Р. СКОВОРОДНИКОВ, Робочий день в об'єднанні «Таврія» Галина Гаврон розпочинає з критичного огляду зробленого учора. І кожного разу вона знаходить неточності, все це враховує при виконанні чергової роботи.

На знімку: Галина Гаврон показує свою роботу майстрові Костянтину Алексееву.

Фото автора.

КОЛИ ПРАЦЮЄ ТВОРЧА ДУМКА

Підвищити продуктивність праці, поліпшити якість, знизити собівартість виготовлюваної продукції, удосконалити технологію, поліпшувати умови праці, раціонально використовувати устаткування, сировину — такий, далеко не повний перелік завдань, поставлених перед бюро винахідників і раціоналізаторів і НОП підприємства.

Разом з членами ради винахідників і раціоналізаторів Одеського УВП-3 С. Г. Бендерський переглядає книгу реєстрації рацпропозицій. Тільки за перше півріччя, — говорить Семен Григорович, — було подано 21 рацпропозицію, 8 з них — впроваджені, за що авторам виплачено винагороду понад 500 карбованців. Активними раціоналізаторами на підприємстві зарекомендували себе Г. Б. Ненадкович, М. А. Райтман, І. Ф. Щекотовський Р. М. Дубовицький, І. І. Юдин та інші.

В першому півріччі було впроваджено ряд пропозицій, які наблизили наприкінці минулого року, що дали економічний ефект понад 9 тис. карбованців. Працівниками технічного відділу В. Адамовим і Г. Ненадковичем внесено ряд цінних пропозицій, спрямованих на підвищення продуктивності праці по виробництву штепсельних з'єднань ШСВ-20 і підвищення якості виробів А-700. До цього слід додати поліпшення контактної затискувача А-700, уніфікацію гальванопокриття, прискорення пересування корпусу кришки і тримача ШСВ-20.

М. С. Коломиченко і І. Ф. Щекотовський запропонували відновлювати спрацьовані пуанسونи щокви виробу А-700. Ефект від пропозиції — 7104 карбованців.

А. Положенко і В. Дубовицький запропонували використовувати відходи латунного листа для виготовлення контактів деталі А-700, а також змінену технологію зачищення облою кожухів (суміщення двох операцій) у виробі А-700 і 701.

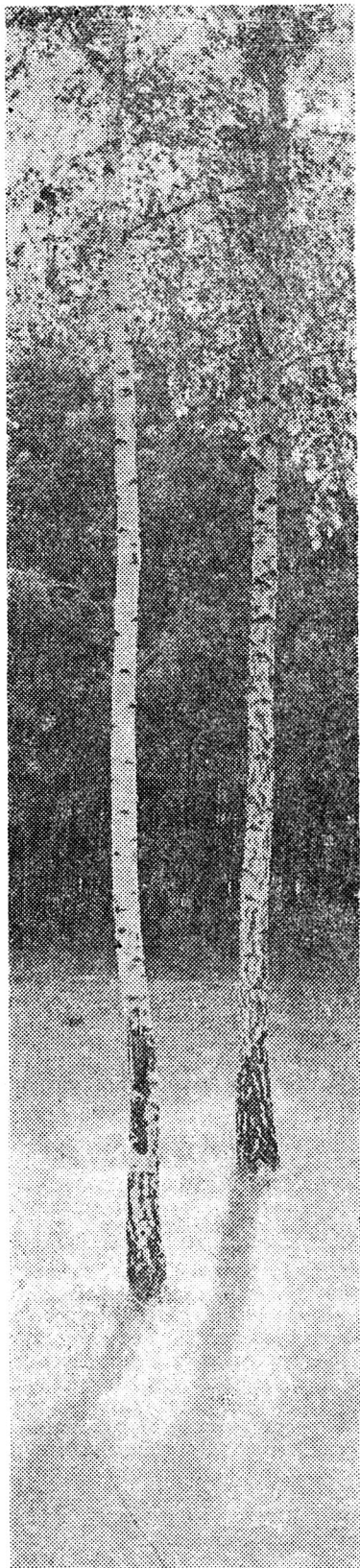
На підприємстві розроблено план наукової організації праці на поточний рік. За планом уже устатковано робочі місця на конвейсній лінії складання штепсельних з'єднань ШСВ-20. Впроваджено автоматизовану дільницю виготовлення заготовок втулок з латунного прокату для деталей А-701 і ШСВ-20.

Інженер НОП Г. А. Пономарьова схвально відгукнулася про введення нормованих завдань для робітників-верстатників і слюсарів-інструментальників. Переведення оплати праці на відрядну систему, дало змогу підвищити продуктивність праці.

За перше півріччя закономірно багато сировини, напівфабрикатів, електроенергії. Всі заходи по організації НОП і раціоналізаторської роботи дали змогу підняти продуктивність праці на 27,6 замість намічених 8,4 процента.

Такі результати, коли в колективі б'є творча думка. Хочеться тільки побажати раді раціоналізаторів і винахідників впроваджувати в життя всі подані рацпропозиції і тоді результати будуть ще більш вагомими.

Ю. ГЕР.

Оттого, наверно, хорошеют
Милые березки в этот час
Ситцевый, цветной платок на шее
Черные отметины у глаз
Фотоетюд **Ев. Попельнянского.**

Шістдесят, це вже немало прожито кожною людиною, принаймні, цілком достатньо, щоб мати підстави проаналізувати пройдене і зроблене в житті.

І. А. Сапожников майже сорок років тому вступив у члени УТОГ, в цьому році минає тридцять років з часу прийому його в партію.

У 1933 році, коли йому було тільки 20 років, цей ювілей відзначено не було. Намагаючись якось виправити це, редакція журналу «Крокодил» у 1934 році вислала йому перший гонорар. З того часу він і друкується.

МОЛОДОСТЬ

Мне шестьдесят. И страшновато
Что гозорить — года уже не те.
И прожито так много и так мало,
И столько сил мной отдано мечте.
Мечте? Какой? Уже
осуществленной?
Не знаю. Как сказать? И да и нет:
Скажите — разве собственной
персоной
Доволен ли когда-нибудь прэт?
Обычно говорят: «уходят годы»,
И гостя—старость кланяется
всем,
Но молодость из сердца не уходит
И уходит не думает совсем.
Я мысль ученого нашел
в блокноте,
Есть странности особые у ней:
«Чем больше заставляем мозг
работать,
Тем крепче он у нас и здоровей».
Ну что ж, друзья мои, от вас
не скрою—
Мой мозг загружен, кажется,
навек:

Март — Апрель

Теплый ветер несется
Со склонов Днепра,
И на улицах шумно
Сегодня с утра.
Об асфальт разбиваясь,
Сосульки звенят,
Растворяясь в журчанье
Весеннего дня.
Я встречаю так радостно
Эту весну,
Я читаю на вывеске:
ГАМРЕВИНУ:
Это значит написано:
УНИВЕРМАГ... я читаю: ИГИНК,
ВИШОПДНИ, МОНОРТСАГ
Сколько весна в жизни
Своей повидал!
Но ни разу подобной
Весны не встречал:
Потому, что все те же приметы
весны
Мне теперь по-особому
Стали видны,
Потому что весна,
Как большая любовь,
После долгой разлуки
Рождается вновь.

Я все стихи, написанные мною,
Запечатлел надежно в голове.
На память я не жалею
нисколько,
Годам никак ее не сокрушить.
И навсегда останутся пусть только
Мой стих во мне и молодость
души.

Я сознаю, что возраст мой
преклонный,
Но сердце бьется с молодостью
в лад.
Не помню уж какой сказал
ученый,
Что молодость приходит
в шестьдесят.

Подруге

Огни... Огни... Я кажется, в бреду
И белый снег мерещится мне
алым...
Опять, подруга, я к тебе приду,
Приду к тебе измученный,
усталый.
Непонятый, отвергнутый, как
ложь,
Я все же верю, чувствую и знаю,
Что только ты одна меня поймешь.
Хорошая, любимая, родная!
С тобой я жизни чувствую красу.
Тебе я посвящаю эти строки,
Тебя я к небу, к солнцу вознесу,
Угрюмый, молчаливый, одинокий.

Равнодушие

Пусть многие меня осудят —
Я злюсь, всем сердцем
возмущаюсь,
Когда идут за гробом люди,
Смеясь, болтая и шутя.
О, равнодушие людское!
О, сердца каменного тверды!
Ты с ледяным своим покоем
Еще ужаснее, чем смерть!

Три басни с одним эпилогом

1. Был предан Лебедь. Он не улетел:
Сломала ногу нежная супруга.
И Лебедь песню грустную запел
У ног своей возлюбленной подруги.
2. Однажды в тресте Заяц, осмелев,
Стал Льва критиковать
высокопарно.
Все думали: уволит Заяца Лев.
Нет. Объявил за храбрость
благодарность.

3. Субботник. Муравей навстречу мне
Идет с трудом. Над ним смеются
мухи.
А он таскает хворост на спине
Усердно и без всякой показухи.
Мой друг прочел все басни
и сказал,
Что я на общих намекнул
знакомых.
Неправда! Эти басни я писал
Из жизни птиц, зверей
и насекомых.

На наше запитання: Які творчі плани на майбутнє! — він

лаконічно відповів: — Поки дишу, буду писати вірші...

У свій час друкувався в журналах: «Крокодил», «Советская

Украина», «Радуга», «Перець», «В едином строю».

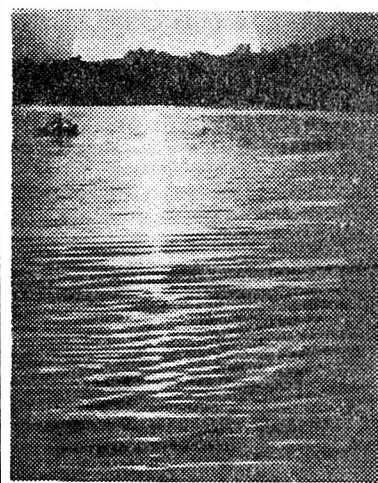
Сьогодні ми друкуємо вірші, написані у різний час і з різного приводу, та їх об'єднує один наскрізний мотив — лірика, якою автор захоплюється, яку сприймає баченням навколишнім і почутим серцем. Це, звичайно, накладає певний відбиток на вірші, іноді робить їх схожими, та про це нехай своє слово скаже читач.

РЯДОМ С ТОБОЙ

«Я часто думаю: красивая ли ты?
Не знаю — красота с тобою не сравнится.
В тебе есть то, что выше красоты,
Что лишь угадывается и снится».

(СААДИ)

Направляюсь к тебе.
Еду в тесном трамвайном вагоне,
Где-то ждешь меня ты,
Мой хороший, мой маленький друг...
Ты сидишь неподвижно,
Уткнув подбородок в ладони,
Поднимаешь глаза,
А в глазах твоих робкий испуг.

Дорогая, прости.
Нелегко ожидать одинокой.
Это я виноват,
Что заставил прождать тебя час.
Не сердись на меня.
И действительно нету упрёка
В глубине твоих серых,
Больших и испуганных глаз.
Сколько искренних чувств
В этом ясном безмолвном ответе!
Я готов за тебя,
Дорогая, на подвиг любви,
Я сегодня счастлив,
Как никто, вероятно, на свете,
Потому что сегодня,
Родная, я рядом с тобой.

В ТРОЛЛЕЙБУСЕ

В троллейбусе, набитом до отказа,
В молчании, как после похорон,
Я увидел глаза ее, и сразу
Был ими безнадежно покорен.
Весна. Весна стучится в сердце
громко,
Мне кажется, что всеми я любим.
Я встретился со взглядом

незнакомки
Таким сентиментально голубым.
Она сошла и я схожу, а ну-ка,
Пойду за ней, красавицею, вслед,
Но возраст мой — предательская штука,

Эх, скинуть бы десяток лишних лет!
Иду за королевой, словно пешка,
Но королева прежде, чем уйти,
С такой взглянула на меня

усмешкой,
Что понял я: мне с ней не по пути.
Хотя и крепки у деревьев корни,
Листья желтеют осенью всегда,
Хотя любви все возрасты покорны,
Но не покорны никому года...

Когда я создавал сие «творенье»,
То размышлял серьезно между строк:

Куда послать свое стихотворенье —
В «Москву», в «Неву»,
в «Звезду» или в «Огонек»?
Я и во сне не думал стать поэтом,
Высоких чувств в себе не находил,
Вот почему стихотворенье это
Хотелось мне отправить
в «Крокодил».

САД

кінці кілочків. На видне здалеку
полум'я багаття, наче метелики
налетіли з села його юні друзі!
Побачив їх здивовані обличчя, ки-
нув сокиру, розповів, де був, що
відповів секретар. І ще раз зра-
дів, уже їх радості...

ОПОВІДАННЯ

...Якийсь жучок, зірвавшись з
листка, впав на обличчя Лаврова,
заплутався у густих бровах. Іван
спробував трусонутися головою,
скинути його, але голова лиш
ледь-ледь поворухнулася і жук
повз далі, доки сам не зірвався
на землю...

Тижнів через три закурився
шлях за селом, ревучи моторами,
котилися по ньому грузовики, в
них сиділи солдати, лежали сад-
жанці. Невдовзі виринув призе-
мистий «газик», з нього вийшов
секретар і командир солдатів, мо-
лодий майор.

— Ну, показуй свій сад! — сек-
ретар весело дивився на Лаврова,
на людей, що оточили їх, і в без-
донній синяві його очей сяяло
небо.

Солдати нап'яли в низині наме-
ти, весело взялись за діло. Кор-
чували пні, копали ями, обережно
опускали в них саджанці. Три дні
минуло, і увечері Іван стояв край
саду, радісно оглядаючи довгі ря-
ди яблуньок. Збувались думи. Не
помітив, як підійшов секретар. А
той вийняв блокнот і присів разом
з Лавровим на пагорбок. Скільки
років минуло, а все пам'ятає Іван,
ту розмову і особливо сказане на
останок:

— Вважай себе комуністом, го-
туйся в партію. Виростити сад —
партійне тобі доручення...

Ох і важким було те доручення!
Снігу взимку випало мало, льодо-
ва шкарлупа вкрила поля, голоду-
вали зайці в полях і з тривогою
знаходили Іван між молоденькими
деревцями саду коричневі кругля-
ки. Розпалював ночами багаття та
й вдень обходив сад з берданкою.

Але страшнішим було літо. На-
стала небувала досі посуха. Посі-
ріла, потріскалась земля, жухли й
згортувались в трубочки листки
деревця. З сумом і жалем ди-
вився Лавров на свій сад. Йшов

по ньому — і з-під ніг, з зяючих
тріщин у землі вискакували рап-
том величезні павуки, й проворно
стрибками розбігалися в різні бо-
ки. Низько над землею вісіло
жовте від спеки і пилу небо.

Врятувала сад низина. Вес-
ною, несміливо зазеленіли яблунь-
ки. Не всі, але сад вілів. Кожне
деревце присіплювало оглянув тоді,
обкопав і зрізав сухі сучки. Сад
ріс, міцніли, набиралися сил яб-
луньки, переганяли в рості Івана...

Торкнувся Іван рукою грудей —
тут він, партійний квиток, другої
осені вручив йому його в райкомі
секретар. Іван посміхнувся, але
раптом знову біль вдарив у груди,
наче яскравий гострий промінь
втікся в серце, і все стало тем-
ніти, темніти...

Тихо тануло світло зірок, танула
ніч, і покидало життя Іванове тіло.
Садом гуляв передранковий віте-
рець, торкав, ворухив листя де-
рев і сипався вниз вишневий і яб-
луновий цвіт.

М. НИРОВ.

Редактор **О. БОРИМЧУК.**

Наша адреса: 252005, м. Київ-5, вул. Червоноармійська, 74,
тел. 67-38-43.

«Наша жизнь» — орган Центрального правління Українського
общества глухих.

Київ, друк. УВП-3, зам. 1075—5000. 73 р.

Наступного вечора Іван ще зда-
леку побачив на бур'янищі різно-
кольорові полинялі сорочки й гім-
настюрки всіх тих підлітків. Хто
з батьківською косою, а хто з
прикрученим до саморобного кіс-
са серпом, вони гуртом дружнo
рубали бур'ян. Через півмісяця
весь бур'ян був уже викошений.

У серпні, коли землю огортали
чорні, як вугілля, ночі, а ранка-
ми гойдався над низиною туман і
густо синіли на траві важкі роси,
Іван знову заговорив з Тезіном
про сад. Роман не хотів слухати.
Сказав: «Потім...» Ох і зчипилися
ж! Ще на зорі наступного дня
Іван, спираючись на ковіньку, по-
дався в місто. Дістався туди опів-
дні.

Порожньо було в райкомівсько-
му коридорі, тиша панувала за
закритими дверима кабінетів. А в
одному з них, в якому двері були
прочинені, і за письмовим столом
сидів худий, чорнявий, в одній со-
рочці, з сивими скронями і дивни-
ми при чорному волоссі яскраво-
голубими очима чоловік. Він ти-
кав у насипану на газету сіль не-
розрізаним помідором і зі сма-
ком їв його з чорним хлібом.

Іван зніяковів, але більше, вид-
но, нікого не було і він бентежа-
чись запитав, де секретар.

— Я секретар, — чоловік ткнув

[Закінчення. Поч. див. №№ 28,
29 від 14 і 21 липня].